

¹A harmadik napon menyegző volt a galileai Kánában. Ott volt Jézus anyja. ²Meghívták Jézust és tanítványait is a menyegzőre. ³Amikor elfogyott a bor, Jézus anyja így szólt hozzá: „Nincs boruk.” ⁴Mire Jézus azt mondta: „Vajon énram tartozik ez, vagy terád, asszony? Nem jött még el az én óráim.” ⁵Anyja így szólt a szolgálkhoz: „Bármit mond nektek, tegyétek meg.” ⁶Volt ott hat köveder a zsidók tisztálkodási rendje szerint, amelyekbe egyenként két vagy három métréta fért. ⁷Jézus így szólt hozzájuk: „Töltsétek meg a vedreket vízzel.” És megtöltötték színültig. ⁸Aztán így szólt hozzájuk: „Most merítetek, és vigyetek a násznagynak.” Ők vittek. ⁹Amikor a násznagy megízlelte a vizet, amely borrá lett, mivel nem tudta, honnan van, csak a szolgálk tudták, akik a vizet merítették, odahívta a vőlegényt, ¹⁰és így szólt hozzá: „Minden ember a jó bort adja fel először, és amikor megittasodtak, akkor a silányabbat: te pedig ekkorra tartogattad a jó bort.” ¹¹Ezt tette Jézus első jelként a galileai Kánában, így jelentette ki dicsőségét, és tanítványai hittek benne

Kedves Testvéreim!

Leszedtük a karácsonyfát. A díszeket dobozokba raktuk, szépen minden a helyére került. Mármint arra a helyére, ahol az év nagy részében lenni szokott. A szekrény tetejére, gondosan elcsomagolva. Mikor raktam fel a dobozt, meg is állapítottam: már csak tíz hónap és újra előkerülnek a dobozok, hiszen adventtel majd megint kezdjük feldíszíteni a lakást.

Elgondolkoztam ezen a bedobozoláson. Mi az, amit ilyenkor elcsomagolunk? Csupán azok a kellékek, amik szebbé, jobb hangulatúvá teszik az ünnepet? Vagy ahogyan a karácsonyi műsorban volt, azoktól a jelképektől veszünk ideiglenes búcsút, amelyek a karácsony lényegéről szólnak? Nem dobozolunk-e be ilyenkor és teszünk a polcra olyan dolgokat is, amelyeknek ott kellene lennie a hétköznapokban? És nem maradnak elől olyan dolgok, amelyeknek a dobozban a helyük?

Mi van a dobozban? Mit kell a szekrény tetejére tennünk? Vízkereszt egyik fő igéje a kánai menyegző története ezeknek a kérdéseknek a megválaszolásában segít nekünk ma.

Érdekes történet Jézus első csodájának leírása. A történetet olvasva sokan sokféle dolgot látnak benne, mintegy igazolásként. Katolikus testvéreink Mária közbenjáró szerepének igazolását látják ebben a történetben. És van is benne valami, hiszen Mária közben jár Jézusnál, mert egy esküvőn elfogyott a bor. De vajon tényleg ez a történet lényegi mondanivalója? Vagy ott van Jézus visszaszólása Máriának: „Vajon énram tartozik ez, vagy terád, asszony?” – amiben a kamaszok találnak igazolást a szüleikkel szembeni viselkedésre. Mert ugye Jézus is feleselt az anyjával. De a történet a bort kedvelők számára is megnyugvást ad, hiszen Isten csak nem veti meg a jó bort, ha egyszer az első csodája ez volt.

Amikor Dani kisebb volt és kapott egy lego-t, akkor össze kellett rakni azt a dolgot, pl. tűzoltóautót, amit a kép ábrázolt. Mostanában azonban már inkább szétszedi őket, és a darabokból épít, persze ilyenkor nem használja fel az összes darabkát, csupán egy részét, sokszor pedig többféle doboz tartalmát összekeverve épít valamit. Ami a legozásnál kreativitásnak nevezünk, azt a teológiában már nem ennyire egyértelműen értékeljük pozitívan. Ha valaki csak egy-egy történet részletét emeli ki és azt a maga szájíze szerint magyarázza, akkor sokszor – ahogy a lego esetében is – fölöslegessé teszi a történet más részeit. Esetleg összerak olyan dolgokat, amik nem egymáshoz tartoznak.

A mai szakasszal kapcsolatban egy igen tetszetős ilyen összerakásra akadtam. Jézus ugye a tisztálkodásra szánt kövedreket tölteti tele vízzel, azután ezekből lesz a bor. A bor és a tisztítás képe egybeolvad, és ez máris előhívja az úrvacsora elrendelését. Mindamellet, hogy nem tartom lehetetlennek ezt az összekapcsolást János evangéliumát olvasva nem biztos, hogy a leírás szerint összerakható „lego jármű”, hiszen csak János nem említi az úrvacsora szerzési igéit, és sehol nem kapcsolja össze a bort a vérral. Ez nem azt jelenti, hogy János ne ismerte volna az úrvacsorát – nagyon is ismerte és a lényegét a 6. fejezetben meg is említi – de az ő a kánai menyegző történetével nem az úrvacsoráról szólt. Ezt egyébként sokkal egyszerűbben is megállapíthatjuk, ha elolvassuk azt, amit János írt a történet mondanivalójáról: ¹¹Ezt tette Jézus első jelként a galileai Kánában, így jelentette ki dicsőségét, és tanítványai hittek benne. Ebben tehát nincs közbenjárás, nincs kamaszkor igazolás, nincs bor magasztalás, de még úrvacsorára való utalás sem. Így jelentette ki dicsőségét. A történet erről szól. Jézus kijelenti a dicsőségét. Így kell nekünk is olvasni, hogy ez Jézus dicsőségéről, Isteni hatalmáról szóló történet. De ne elégedjünk meg ennyivel, mert ha Isten igéjéről beszélünk, akkor tudjuk azt, hogy annak mindig van minket is érintő mondanivalója. Mi ennek a történetnek a mondanivalója a mi számunkra?

János evangéliumának 2. fejezetének elején áll ez a történet. Előtte csak az ún. prólógus, és a tanítványok elhívása található, ami azzal kezdődik, hogy Keresztelő János rámutat Jézusra: Íme az Isten báránya! Erre két tanítványa elkezdik Jézust követni. Ez egyik András, találkozott Péterrel, a testvéreivel és ezt újságolja

neki: megtaláltuk a Messiást! Később más valaki is kimondja: te vagy az Isten Fia... Ha ezeket a – nevezzük így – bizonyágtételeket nézzük, akkor az derül ki, hogy a tanítványok tisztában voltak azzal, hogy kicsoda Jézus, annak ellenére, hogy még egyetlen csodát sem tett. DE milyen az ember. Megtalálja a Messiást, és mit vár? Azt várja, hogy mikor bizonyítja, hogy tényleg ő az. Az embernek, a tanítványoknak, még Máriának is bizonyíték, bizonyosság kell. Ezért van az, hogy ezen az esküvőn – ami nem tudjuk, hogy kinek az esküvője, azt sem, hogy mit keresett ott Mária és Jézus, pláne a tanítványok, - mindenki csodát vár. Fura Mária ténymegállapítása(?) Jézus anyja így szólt hozzá: Nincs boruk. Hogy Mária ezt honnan tudta nem derül ki, mindenestre a kijelentés egyben kérés is, és Jézus nagyon is jól érti a célzást, hogy Mária mit kér. Egészen pontosan azt: Bizonyítsd már be. Mondd el az egész világnak, hadd tudja meg mindenki, hogy az Ige testté lett. Honnan tudjuk, hogy Mária egyszerű tényközlése – nincs boruk – mögött ez van? Jézus válaszából: *Vajon énám tartozik ez, vagy terád, asszony? Nem jött még el az én óráim.* A kamaszoknak mondanám, hogy az itt álló asszony kifejezés egyébként abban a korban és kultúrában az édesanyjának járó legszebb megszólítás volt, Jézus tehát nem visszazól, ugyanakkor egészen határozottan elmondja, hogy az Isten döntései, akarata, beleszólása a mi életünkbe nem azon múlik, hogy mi mit kérünk, mit akarunk. Még akkor is így van ez, ha Jézus utána csodát tesz. De nem akkor és nem úgy teszi, ahogyan Mária szeretné, még Jézus édesanyjának sincsen beleszólása az Isten döntéseibe. Nyilvánvalóan a tanítványok is hasonló várakozással voltak, és valljuk be mi is így vagyunk vele. Bizonyítékokat várunk, és szeretnénk azt, hogyha Isten éppen azokat a dolgokat adná meg, amit mi megrendelünk tőle. Isten nem egy kívánság automata, ahová ha bedobjuk a fillérjeinket, akkor kiadja a helyes megoldást, akkor minden úgy történik, ahogy mi szeretnénk. Az új 6. osztályos hittankönyvben olvastunk a héten egy történetet:

Egy nagycsalád nyaralni indult, az osztrák hegyekbe. A telepakolt kocsival csak estére érik el azt a szerpentes részt, amit szerettek volna még világosan megtenni. A gyerekek nyugósek, az apa ingerült, a anyuka ideges a késés miatt. Mi is jöhetne más mint egy defekt. Gyerekek, csomagok ki, pótkerék fel, csomagok, gyerekek vissza. Még egy óra késés. Útra kelve a szállás felé azt kérdezetik: miért pont velük történik ez. A faház tulajdonosa, izgatottan fogadja őket, és kezét az ég felé emelve mondja nekik, hogy milyen hálás Istennek, hogy megérkeztek. Hálás? – kérdezi az apa. Hol volt ilyenkor Isten? A tulajdonos ránéz, és így szól: Ezek szerint nem hallották, hogy mi történt néhány órával ezelőtt. Megmozdult a hegy és rengeteg sziklatömb lezúdult az úrra, illetve szakadékba. Csak most fejezték be az eltakarítást. Ha jól gondolom Önöknek éppen arra kellett volna haladnia, ahol ez a szörnyű tragédia történt. Imádkoztam magukért, hogy ne legyenek még ott...

Sok ilyen történet van. Kisebb nagyobb csodák, amelyeket korábban még tragédiának láttunk, aztán kiderül, így kellett történnie. Isten útjai nem a mi útaink. Ő nem a mi akaratunkat nézi, ő minket néz, mert szeret.

Mária és a tanítványok lehet, hogy sürgették volna Jézust, de Jézus nem az ő akaratukat nézte, nem az hamis elvárásaiknak akart megfelelni. Ő nem ezért jött. Hanem azért, hogy Isten dicsősége megjelenjen ebben a világban. A karácsonyi dobozokba ma bele kell raknunk minden elvárásunkat az Istennel kapcsolatban, és nem csupán a polc tetejére kell elrakni, hanem ki is dobhatjuk nyugodtan. Sokkal jobban tesszük azonban, ha a polc tetejéről levesszük azt az útmutatót, ami valóban megmutatja nekünk az Isten dicsőségét. A katolikus iskolában két hete megkaptuk a volt könyvtárat a hittanórák tartásához. Egy Bibliára volt szükségem, és észre is vettem, elég magasan egy Károlyi fordítást. Székre álltam, nyújtóztam és elértem. Lefújtam róla a port, és kinyitottam. Ha az Isten akaratát szeretnénk tudni, ha az ő tanítványai szeretnénk lenni, ha hamis elvárások helyett kíváncsiak vagyunk arra, hogy Isten mit készített el a számunkra, akkor vegyük le a polcról, poroljuk le, és használjuk minél többet. És figyeljünk arra is, hogy ne a magunk igazolását akarjuk meglátni a szövegekben, hanem nyitott szívvel hallgassuk, amit Ő mond nekünk.